

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyně Mgr. Janou Komínkovou v právní věci
žalobce: M.M., státní příslušnost Irácká republika, v ČR pobytem v Zařízení pro zajištění
 cizinců Vyšní Lhoty 234, 739 51 Vyšní Lhoty, *zastoupeného Mgr. Jindřichem Lechovským,*
advokátem, se sídlem Dušní 907/10, 110 00 Praha 1, proti **žalované: Policie ČR, Krajské**
ředitelství policie Plzeňského kraje, odbor cizinecké policie, se sídlem Nádražní 2437/2,
 301 00 Plzeň, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 9. 11. 2015 č. j. KRPP-
 136346-35/ČJ-2015-030022

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou domáhá zrušení výše označeného rozhodnutí žalované, jímž byla podle § 124 odst. 3 ve spojení s § 125 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“ nebo „*zák. č. 326/1999 Sb.*“) o 90 dní prodloužena doba zajištění za účelem správního vyhoštění, původně stanovená rozhodnutím žalované ze dne 22. 8. 2015 na 30 dní od okamžiku omezení osobní svobody a následně prodloužená o 60 dní rozhodnutím žalované ze dne 17. 9. 2015.

Žalobce v **žalobě** tvrdil, že není dán reálný předpoklad dosažení účelu zajištění, což způsobuje nezákonnost zajištění. Žalobce uvedl, že elementární podmínkou zajištění musí být možnost dosažení cíle zajištění, v případě žalobce je touto podmínkou reálnost vyhoštění žalobce do Iráku. Napadeným rozhodnutím bylo rozhodnuto již o druhém prodloužení

zajištění žalobce, aniž by bylo dosaženo faktického pokroku v přípravě žalobcova vyhoštění. Ve skutečnosti se lze domnívat, že samotné vyhoštění do Iráku je naprosto nepravděpodobné, a to zejména vzhledem k současné situaci v Iráku, který nevykonává faktickou moc nad podstatnou částí svého území a zmítá se ve válce s teroristickým uskupením Islámský stát, před nímž mimo jiné prchá žalobce. Lze konstatovat, že tento stát je fakticky ochromen ve většině obvyklých funkcí státu a je pochopitelné, že agenda spolupráce s Českou republikou ve věci přijímání vyhošťovaných osob je jednou z posledních, které je iráckou státní správou věnována pozornost.

Žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 81/2011-98 ze dne 15. 12. 2011, v němž Nejvyšší správní soud uvedl: *„Ze všech citovaných právních dokumentů vyplývá podle rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu zákaz svévolného zbavení či omezení osobní svobody. Podle čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy (Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod) a k ní se vztahující judikatury Evropského soudu pro lidská práva může zajištění nebo jiné zbavení osobní svobody cizince, např. vydávací nebo vyhošťovací vazba, proběhnout jednak pouze v souladu s řízením stanoveným zákonem, přičemž tato právní úprava musí mít určitou kvalitu tak, aby jasně a předvídatelným způsobem vymezovala podmínky zajištění nebo jiného zbavení osobní svobody, a jednak toto zbavení osobní svobody musí sledovat Úmluvou vymezený účel, tedy zabránit nepovolenému vstupu cizince na území nebo realizovat jeho vyhoštění či vydání (viz např. rozsudky Evropského soudu pro lidská práva ze dne 18. 12. 1986 Bozano proti Francii, ze dne 25. 3. 1995 Quinn proti Francii, ze dne 25. 6. 1996 Amuur proti Francii, ze dne 5. 2. 2002 Conka a další proti Belgii, ze dne 27. 11. 2003 Shamsa proti Polsku, ze dne 25. 1. 2005 Singh proti ČR, ze dne 27. 1. 2008 Rashed proti ČR, ze dne 12. 2. 2009 Nolan a ostatní proti Rusku, ze dne 19. 2. 2009 A. a ostatní proti Spojenému království ad.). Rovněž podle čl. 15 odst. 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí (dále jen návratová směrnice) mohou členské státy zajistit pouze státního příslušníka třetí země, o jehož navrácení probíhá řízení, a to za účelem přípravy návratu nebo výkonu vyhoštění, zejména v případech, kdy hrozí nebezpečí skrývání nebo státní příslušník třetí země se vyhýbá přípravě návratu či uskutečňování vyhoštění nebo je jinak ztěžuje, přičemž lze k zajištění přikročit pouze tehdy, nemohou-li být v konkrétním případě účinně uplatněna jiná dostatečně účinná, avšak mírnější donucovací opatření. Jakékoli zajištění musí trvat co nejkratší dobu, a pouze dokud jsou s náležitou pečlivostí činěny úkony směřující k vyhoštění. Ukáže-li se, že reálný předpoklad pro vyhoštění přestal z právních nebo jiných důvodů existovat nebo že přestaly existovat podmínky uvedené v odstavci 1, ztrácí zajištění odůvodnění a dotčená osoba musí být bezodkladně propuštěna (čl. 15 odst. 4 návratové směrnice). Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu s ohledem na uvedené vyslovil závěr, že v případech, kdy bude již v době rozhodování správního orgánu o zajištění cizince zřejmé či pravděpodobné, že účel zajištění, tj. správní vyhoštění, vycestování nebo předání cizince, nebude moci být realizován, nebylo by možné zbavení či omezení osobní svobody cizince považovat za souladné s ústavním pořádkem, s mezinárodními závazky České republiky v oblasti ochrany základních práv a podle současného právního stavu ani s citovanými ustanoveními návratové směrnice. Správní orgán má proto povinnost se zabývat v řízení o zajištění cizince možnými překážkami správního vyhoštění, předání nebo vycestování tohoto cizince v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo kdy před rozhodnutím o zajištění cizince*

vyšly najevo. V takové situaci je správní orgán povinen možné překážky správního vyhoštění, předání nebo vycestování cizince před rozhodnutím o zajištění cizince předběžně posoudit a učinit si úsudek, zda je správní vyhoštění, předání nebo vycestování cizince alespoň potenciálně možné (viz též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 4. 2009, č. j. 1 As 12/2009-61, publikovaný pod č. 1850/2009 Sb. NSS a na www.nssoud.cz). Podle názoru rozšířeného senátu dospěje-li správní orgán po předběžném zhodnocení všech jemu známých skutečností, jež by mohly vylučovat správní vyhoštění, vycestování či předání cizince, k závěru, že správní vyhoštění, vycestování nebo předání cizince je i přes tyto skutečnosti alespoň potenciálně možné, je oprávněn rozhodnout o zajištění cizince. V opačném případě je však povinen cizince neprodleně propustit na svobodu, neboť zásah do jeho osobní svobody by nemohl být považován za odůvodněný v situaci, kdy by bylo předem zřejmé či pravděpodobné, že zákonný účel omezení osobní svobody nebude moci být naplněn.“

Výše uvedené závěry byly formulovány z hlediska rozhodování o prvotním zajištění, a *minori ad maius* jsou ovšem tím spíše využitelné pro rozhodování o prodloužení zajištění, neboť v případě, kdy již bylo zasaženo do základního práva na svobodu cizince, je správní orgán povinen neustále pečlivě zkoumat, zda je i nadále splněn účel zajištění, zda tedy proces vyhoštění probíhá dostatečně rychle a zda se nejeví jako pravděpodobné, že k naplnění účelu zajištění vůbec nedojde. Zvláště v případě, kdy vyvstanou pochybnosti o naplnění účelu zajištění a další zajištění by již bylo pouze bezúčelným zásahem do osobní svobody žalobce, je policejní orgán povinen bezodkladně zajištění ukončit, cizince propustit a v žádném případě nelze uvažovat o dalším prodloužení doby zajištění, o jehož důvodnosti lze oprávněně pochybovat. Rozhodnutím byla doba zajištění prodloužena o 90 dní, na základě tohoto rozhodnutí tedy má zajištění celkově činit 180 dní. Vzhledem k tomu, že neexistuje důvod domnívat se, že by v případě žalobce bylo možné aplikovat výjimečné 545denní zajištění, je zřejmé, že rozhodnutím byla započata již druhá polovina zajištění žalobce, v níž by (nejpozději) mělo logicky dojít k naplnění účelu zajištění, tedy vyhoštění žalobce, a již by tedy měly být podniknuty podstatné kroky směřující k vyhoštění žalobce, aby bylo možné pokládat samotné zajištění za důvodné. V případě, kdy uplynula již polovina doby, po kterou je možné cizince zajistit, a v níž je tedy možné fakticky realizovat vyhoštění, a dosud nebyly uskutečněny žádné úkony, které by jeho vyhoštění přiblížily, je správní orgán povinen tento stav uspokojivě vysvětlit tak, aby bylo možné rozumně předpokládat, že ve zbytku doby, po níž je možné cizince zajistit, eventuální překážky vyhoštění odpadnou a zbude dostatek času na realizaci všech potřebných kroků pro samotné vyhoštění. Ve skutečnosti se ovšem správní orgán s předmětným problémem, tedy tím, proč dosud nebyl žalobce vyhoštěn, vypořádal velmi vágně, přičemž odkázal pouze na to, že zastupitelský úřad Iráku dosud nebyl schopen vydat žalobci cestovní doklad a dle vyjádření Ředitelství služby cizinecké policie z 9. 11. 2015 dosud probíhá ověřování totožnosti. Vzhledem k tomu, že k vydání dokladu nedošlo během tří měsíců, existuje důvodný předpoklad, že k vydání náhradního dokladu nedojde během 180 dnů, kdy může být žalobce zajištěn, nehledě na to, že ve zbytku zákonné lhůty by bylo potřeba provést i řadu dalších časově a logisticky náročných kroků vyžadujících spolupráci irácké strany, která dosud nevyvinula naprosto žádnou aktivitu ve věci pouhého vydání dokladu vlastního občana. Správní orgán se nikterak nezabýval tím, z jakých důvodů dosud zastupitelský úřad neposkytl potřebnou součinnost a nezávažil to, zda tato dlouhodobá nečinnost přesahující již polovinu maximální doby pro zajištění cizince již nepředstavuje důvod pro zvažení samotné účelnosti zajištění. Správní orgán na straně 6 rozhodnutí uvedl, že žalobce se správním orgánem nespolupracoval zejména v oblasti zjištění a prokázání jeho skutečné totožnosti. Ve skutečnosti ovšem žalobce poskytl všechnu součinnost, které byl

schopen, a uvedl pravdivé údaje o své totožnosti. Tímto vyjádřením správní orgán nepochopitelně přenáší odpovědnost za nespolupráci iráckého zastupitelského úřadu na žalobce, u nějž není důvod pro pochybnosti o upřímnosti jeho spolupráce ve věci zjištění a stanovení vlastní identity. Zvláště v případě již druhého rozhodnutí o prodloužení zajištění měl správní orgán posoudit, zda lze ve zbývajících 90 dnech doby zajištění dosáhnout účelu zajištění, získat potřebný doklad totožnosti a realizovat vyhoštění. Tato úvaha ovšem v rozhodnutí chybí, z čehož vyplývá, že správní orgán namísto úvah o efektivitě zajištění prodlužuje dobu zajištění na zcela maximální mez, aniž by šetřil práva žalobce. Je příznačné, že část rozhodnutí, jež se věnuje realizovatelnosti vyhoštění, naprosto postrádá jakékoliv individuální zhodnocení situace žalobce a stejně jako podkladové stanovisko Ministerstva vnitra je čistě formálním úkonem rezignujícím na jakékoliv konkrétní posouzení situace žalobce, průběhu jeho procesu vyhoštění a pravděpodobnosti dovršení tohoto samotného procesu. Žalobce uvedl, že faktická nemožnost vyhoštění žalobce do Iráku vyplývající z absence konstruktivní a efektivní spolupráce Iráku není zjevná pouze z dosavadního průběhu procesu vyřízení cestovního dokladu a z informací správního orgánu o obvyklé době získání potřebných dokladů, nýbrž i z objektivních statistik o vyhošťování do Iráku. Žalobce připomíná, že v době od 1. 1. 2015 do 30. 9. 2015 bylo vydáno 23 rozhodnutí o vyhoštění do Iráku (2 v dubnu, 1 v květnu, 3 v červnu, 8 v červenci, 1 v srpnu a 8 v září), a naproti tomu v tomto období nebylo jediné vyhoštění realizováno, což přinejmenším nasvědčuje tomu, že realizace vyhoštění do Iráku je velmi nejistá a lze důvodně pochybovat o tom, že k ní vůbec dojde. Výše uvedené informace má správní orgán k dispozici, ostatně byly sděleny žadateli podle zákona č. 106/1999 Sb. Ředitelstvím služby cizinecké policie, tedy nadřízeným orgánem správního orgánu dne 26. 10. 2015. Je tedy nepřípustné, aby nebyly tematizovány v napadeném rozhodnutí. Žalobce připomíná, že obdobnou otázkou se již soudy zabývaly, a to v případě transferů do Maďarska podle ustanovení § 129 odst. 1 cizineckého zákona. Krajské soudy dospěly k názoru, že v případě, kdy je poměr zajištění za účelem transferu do Maďarska a počtem realizovaných transferů nízký až zanedbatelný, bylo samotné zajištění cizince za účelem transferu do Maďarska nezákonné.

Žalobce odkazuje na nedávný rozsudek Krajského soudu v Brně č. j. 33 A5 58/2015-52 ze dne 21. 10. 2015, v němž se Krajský soud v Brně zabýval realizovatelností transferů do Maďarska a uvedl: „*Při posouzení třetí žalobní námitky, která se váže na samotnou potencialitu předání cizince podle Dublinského nařízení, krajský soud vycházel jednak ze skutečností zjevných ze správního spisu, a jednak ze svého nedávného rozsudku ze dne 7. 10. 2015, č. j. 33 A 52/2015-43, kde byl posuzován obdobný případ prodloužení zajištění cizince rozhodovaný žalovanou dne 2. 9. 2015. Z provedeného dokazování v této věci statistikou Ministerstva vnitra za měsíc srpen 2015 zveřejněné dne 8. 9. 2015 odborem azylové a migrační politiky (přístupné na <http://www.mvcr.cz/clanek/statisticke-zpravy-omezinarodni-ochrane-za-jednotlive-mesice-v-roce-2015.aspx>) vyplynulo, že za měsíc srpen ČR odeslala do Maďarska 258 žádostí, přičemž byl na základě nich realizován jeden transfer. Dále krajský soud zjistil, že za červen 2015 bylo odesláno do Maďarska 113 žádostí o převzetí, přičemž realizovány byly čtyři transfery, v měsíci květnu 2015 byl poměr úspěšnosti 59 žádostí a šest uskutečněných transferů. Krajský soud v tomto kontextu vyslovil právní názor, že „úspěšnost a tím i potencialita předání byla ke konci srpna 2015 a na začátku září 2015 naprosto zanedbatelná, neboť v procentuálních vyjádřeních data za srpen 2015 znamenají úspěšnost předávání cizinců v Dublinském řízení do Maďarska cca 0,4 procenta. ... Vzhledem k tomu, že k datu vydání napadeného rozhodnutí (2. 9. 2015) byla úspěšnost předávání cizinců do Maďarska podle Dublinského nařízení téměř nulová,*

nebyly podle názoru krajského soudu naplněny podmínky pro prodloužení zajištění žalobkyně za účelem jejího předání. Krajský soud je přesvědčen, že citovaný právní názor rozšířeného senátu na nyní posuzovanou věc přímo dopadá. Jelikož napadená rozhodnutí I. a II. byla vydána dne 8. 9. 2015 (tedy v den, kdy byly zveřejněny na internetových stránkách Ministerstva vnitra statistiky transferů podle dublinského nařízení za měsíc srpen 2015), má krajský soud za to, že pro posouzení potenciality předání žalobců v nyní posuzované věci jsou rozhodné tytéž skutkové okolnosti jako ve věci rozhodované pod sp. zn. 33 A 52/2015, které soud považoval za nadbytečné znovu dokazovat, neboť jsou mu již známy z jeho úřední činnosti. Ani žalovaná soudu nenabídla žádná další statistická data, která navíc logicky v době vydání napadených rozhodnutí nemohla být známa. Z toho vyplývá, že žalovaná postupovala nezákonně, pokud rozhodla o prodloužení zajištění žalobců a) a b) společně s ubytováním jejich nezletilých dětí žalobců c) a d) o dalších 55 dnů v situaci, kdy úspěšnost předávání cizinců do Maďarska podle Dublinského nařízení limitovala k nule. Předání žalobců tedy z pohledu skutkového stavu rozhodného k datu vydání rozhodnutí žalované nebylo reálné (viz obdobně rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 15. 9. 2015, č. j. 4 A 59/2015-33). Na tom nic nemění ani názor žalované, že úspěšnost transferů cizinců do Maďarska se v měsíci září počala zvyšovat. Krajský soud poukazuje na to, že pro rozhodování o zajištění cizinců nejsou podstatné nejisté predikce vývoje uprchlické krize, nýbrž poznatky známé k datu vydání rozhodnutí o zajištění či jeho prodloužení, k němuž je toto rozhodnutí také správními soudy přezkoumáváno (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).“

Vzhledem k tomu, že v případě napadeného Rozhodnutí se již jedná o poslední prodloužení zajištění, je nutno vyžadovat, aby správní orgán přesvědčivě zdůvodnil, proč se lze domnívat, že účelu zajištění bude v 90denní lhůtě dosaženo, a vypořádal se s okolnostmi, které tento předpoklad relativizují, tedy tím, že během první poloviny zajištění nebylo dosaženo fakticky žádného pokroku při opatrování cestovních dokladů žalobce, jakož i tím, že v době od 1. 1. 2015 do 30. 9. 2015 nebylo realizováno jediné vyhoštění do Iráku. To, že se s těmito překážkami naplnění účelu zajištění správní orgán nevypořádal, má za následek nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, či pokud lze z formální zmínky o realizovatelnosti vyhoštění usoudit na to, že se správní orgán domnívá, že i přes tyto překážky je vyhoštění realizovatelné, zatížil správní orgán napadené rozhodnutí vadou spočívající v tom, že skutkový materiál nemá oporu ve spisech a je tedy dána nezákonnost rozhodnutí. Žalobce rovněž připomíná, že nadřízený správní orgán žalované, tedy Ředitelství služby cizinecké policie, ve své praxi zkoumá spolupráci příslušného velvyslanectví, a v případě, že velvyslanectví nespolupracuje a lze předpokládat, že dosažení účelu zajištění během lhůty zajištění nebude pravděpodobné, zajištěné cizince ze zajištění propouští. Na příklad takto Ředitelství služby cizinecké policie rozhodlo dne 27. 10. 2015 rozhodnutím č. j. CPR-38385-3/ČJ-2015-930310-C220 v případě zajištěného cizince, který byl zajištěn „teprve“ od 31. 8. 2015, a to čistě z důvodu nedodání dokladů příslušným zastupitelským úřadem. Není akceptovatelné, aby se správní orgány funkčně podřízené Ředitelství služby cizinecké policie ve své rozhodovací praxi odchylovaly od rozhodování samotného ředitelství. Rovněž tato skutečnost tedy nasvědčuje tomu, že žalovaná nezhodnotila možnost dosažení účelu zajištění dostatečně individuálně a přezkoumatelně, čímž zatížila své rozhodnutí vadou nezákonnosti.

Dále žalobce v žalobě tvrdil, že se správní orgán nedostatečně vypořádal s trvajících podmínkami zajištění při rozhodování o prodloužení zajištění. Rozhodnutí pouze opakuje některé argumenty uvedené v předchozích rozhodnutích, ovšem již se nikterak nezabývá

současnou situací žalobce. Absence těchto úvah činí rozhodnutí nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů, jelikož chybí jakéhokoliv zhodnocení současné situace žalobce a eventuální aplikace mírnějších opatření vedoucích k dosažení cíle, jenž má být sledován zajištěním. Absentuje jakýkoliv odkaz na eventuální snahu o zjištění postoje žalobce nebo i zajišťovacího zařízení pro cizince, v němž je žalobce umístěn. Ačkoliv v případě rozhodování o prodloužení zajištění je vydání rozhodnutí prvním úkonem ve správním řízení, i v tomto případě samozřejmě nelze připustit, aby správní orgán rozhodoval nepřezkoumatelně a svoje úvahy nezaložil na faktických podkladech a zjištěních. Lze připomenout rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 7 Azs 8/2014 ze dne 20. 3. 2014, který se věnuje možnosti zajištění cizince a uvádí, že Policie České republiky má povinnost k tomuto prostředku přistoupit pouze v případě, kdy nelze využít mírnějších prostředků. V tomto případě však správní orgán zcela rezignoval na aktuální posouzení situace žalobce a eventuálního využití mírnějších prostředků a spokojil se s pouhým zopakováním obsahu dřívějšího rozhodnutí. Podle ustanovení § 126 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb. je Policie České republiky povinna zkoumat existenci důvodů pro zajištění. Podle rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 6. 6. 2011, č. j. 11 A 117/2011-9 (rozsudek byl vydán ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 2467/2012 a je přístupný v databázi Beck Online), je Policie České republiky povinna po celou dobu zajištění zkoumat existenci důvodů zajištění, a proto je povinna posoudit podmínky pro možné uložení zvláštního opatření (§ 123b téhož zákona) také při rozhodování o prodloužení doby zajištění. Žalovaná ovšem v rozhodnutí podmínky pro možné uložení zvláštního opatření hodnotila pouze za pomoci opakování argumentů obsažených v rozhodnutí o zajištění.

Dále žalobce tvrdil, že délka doby, o kterou je zajištění prodlouženo, je nezákonná. Správní orgán prodloužil lhůtu k zajištění žalobce o 90 dní, tedy vyčerpal maximální zákonnou 180denní lhůtu. V situaci, kdy zatím neexistují ani indicie toho, že dojde k naplnění účelu zajištění, se jedná o zcela neakceptovatelný postup. I v případě, že by samotné prodloužení bylo zákonné, s čímž žalobce nesouhlasí a svůj nesouhlas rozvádí v prvním žalobním bodu, byla by žalovaná povinna prodloužit dobu zajištění o přiměřenou, spíše kratší dobu, aby v případě dále trvající absence spolupráce iráckého zastupitelství nebyl cizinec zajištěn již zcela bezúčelně. Např. pokud by se podařilo zajistit cestovní doklady v posledním měsíci zajištění, bylo by již velmi nepravděpodobné, že budou realizovány další nutné kroky vyhoštění. Naprosto očividné je pak to, že v případě, kdy by k opatření dokladů nedošlo např. během prvních dvou měsíců druhého prodloužení zajištění, poslední třetina zajištění by byla zcela bezúčelná. V případě, že tedy proces přípravy vyhoštění neprobíhá příliš efektivně a v polovině zákonné lhůty stále není zřejmé, že k vyhoštění v předmětné půlroční lhůtě dojde, je povinností správního orgánu šetřit práva žalobce a prodlužovat zajištění o spíše kratší dobu (např. 30 dní), aby nemohlo dojít k situaci, kdy již bude zcela zřejmé, že je zajištění zcela bezúčelné a přesto je cizinec omezen na osobní svobodě. Ostatně v případě žalobce je i posloupnost dob zajištění poněkud nepřipadná. Pokud by totiž správní orgán při samotném zajištění vycházel z informací, že vyhoštění je principiálně realizovatelné, je samotné zajištění akceptovatelné. Čím více se ovšem dosažení účelu zajištění oddaluje, tím kratší by měly být lhůty k zajištění, aby se eliminovalo nebezpečí toho, že cizinec bude zajištěn i v době, kdy je dosažení účelu zajištění již zcela nepravděpodobné či dokonce nemožné. Postup, kdy je poslední lhůta prodloužení zajištění nejdelší a je zvolena tak, aby vyčerpala celou zákonnou dobu zajištění bez ohledu na pravděpodobnost realizace vyhoštění,

je proto zcela nepřijatelný a rozhodnutí je tak zatíženou zásadní vadou způsobující jeho nezákonnost.

Dále žalobce tvrdil, že vyhoštění do Iráku je nepřijatelné. Žalobce zdůraznil, že samotné vyhoštění do Iráku je v jeho případě zcela neakceptovatelné. V situaci, kdy je uprchlíkem před teroristickou organizací Islámský stát, která obsadila podstatnou část Iráku a nastolila režimu teroru, je úvaha o jeho vyhoštění do státu, který mu nebyl schopen poskytnout základní ochranu před organizovaným násilím, zcela nemístná. Žalobce přišel v důsledku nečinnosti Iráku o domov, v případě, že by se vrátil do svého původního domova, s pravděpodobností hraničící s jistotou by byl zavražděn, především proto, že se opovážil vzepřít Islámskému státu a opustil jím obsazené území. Irácký režim není schopen svým občanům poskytnout základní ochranu, na velké části svého území nevykonává faktickou moc a svojí nečinností a sektářskou politikou zaměřenou na protěžování šiitské většiny obyvatelstva způsobil naprostý kolaps bezpečnosti a veřejné správy. Irák se v současnosti nachází ve válečném stavu a neposkytuje svým občanům reálnou záruku ochrany. Vyhoštění žalobce do Iráku by tedy bylo zcela proti obecným zásadám humanity. Uvedené je přitom notorií, kterou ani dle názoru žalobce není nezbytné zvláště před soudem dokazovat, a krom toho s touto skutečností bude soud jistě obeznámen i ze své úřední činnosti.

Zvýše uvedených důvodů žalobce žádal soud o zrušení napadeného rozhodnutí pro nezákonnost a nepřezkoumatelnost.

Žalovaná **ve vyjádření k žalobě** navrhla zamítnutí žaloby. Shrula, že žalobce namítá, že není dán reálný předpoklad dosažení účelu zajištění, což způsobuje nezákonnost zajištění, nedostatečné vypořádání se s trvajících podmínkami zajištění, nezákonnou dobu lhůty k zajištění a nepřijatelnost vyhoštění do Iráku. Žalovaná je přesvědčena o zákonnosti svého postupu při prodloužení zajištění žalobce, neboť dosažení cíle zajištění, tedy realizace správního vyhoštění, je reálná. Ze závazného stanoviska Odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra České republiky vydaném dne 14. srpna 2015 pod evidenčním číslem ZS 27514 vyplývá, že vycestování žalobce do Iráku je možné. Dále z protokolu o vyjádření účastníka správního řízení sepsaného podle ustanovení § 18 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*správní řád*“) dne 8. září 2015 (dále jen „*protokol*“) vyplývá, že žalobce opustil Irák s cílem usídlit se v Německu. Do Iráku se vrátit nemůže, protože mu prý jde o život, ale rodinu tam zanechal. Ačkoli měl možnost požádat v první zemi bezpečné zemi o azyl, neučinil tak ani v České republice a trvá na podání žádosti o azyl v Německu. Toto jednání svědčí spíše o ekonomických důvodech pobytu žalobce na území členských států Evropské unie a České republiky a o tom, že žalobce nehledá bezpečí, ale pohodlí. Žalobci bylo rozhodnutí ze dne 17. září 2015 uloženo správní vyhoštění na dobu 1 roku, rozhodnutí nabylo právní moci 23. září 2015, což je základní předpoklad realizace správního vyhoštění. Jedinou překážkou realizace správního vyhoštění žalobce je potvrzení totožnosti žalobce a získání cestovního dokladu pro žalobce ze zastupitelského úřadu Iráku, kdy nelze ovlivnit jeho činnost ve vztahu k žalobci. Z tohoto důvodu bylo prodlouženo zajištění žalobce. Žalovaný uvádí, že v době od podání žaloby žalobcem 9. listopadu 2015 jsou průběžně realizována správní vyhoštění a 1. prosince 2015 budou realizována správní vyhoštění čtyř státních příslušníků Iráku, kterým byla ověřena totožnost a byl jim vydán náhradní cestovní doklad. Reálný předpoklad vyhoštění žalobce tedy existuje

a je pravděpodobný. Žalovaný je přesvědčen, že důvody zajištění stále trvají a přijetí mírnějších opatření by nebylo v souladu se stavem řízení o správním vyhoštění, neboť žalobce nemá na území České republiky žádnou adresu, na které by se mohl zdržovat, nemá ani dostatek finančních prostředků na složení zálohy a hlavně v protokolu uvedl, že cílem jeho cesty je Německo, z čehož vyplývá nebezpečí, že by žalobce mařil a ztěžoval výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Prodloužení zajištění za účelem správního vyhoštění žalobce je v souladu se zákonem o pobytu cizinců, jelikož podle § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců nesmí překročit 180 dnů a počítá se od okamžiku omezení osobní svobody. Prodloužení zajištění žalobce o 90 dnů je krajním případem, jakmile odpadnou důvody zajištění, tedy žalobce získá cestovní doklad, bude provedena realizace správního vyhoštění a žalobce bude propuštěn i před uplynutím stanovené doby prodloužení zajištění. Jak je již uvedeno výše, závazné stanovisko č. ZS 27514 Odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra České republiky uvádí, že vycestování žalobce do Iráku je možné. S tímto stanoviskem koresponduje i skutečnost realizace správního vyhoštění čtyř státních příslušníků Iráku do Iráku, která proběhne 1. prosince 2015. Žalovaný jednal pouze podle zákona, především zákona o pobytu cizinců, jenž implementoval Směrnici Evropského parlamentu a rady 2008/115/ES ze dne 16. prosince 2008 o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí.

V **replíce** žalobce tvrdil, že žalovaná ve svém vyjádření k žalobě ve skutečnosti uznala, že v případě zajištění žalobce se jedná o zajištění neúčelné a napadené rozhodnutí bylo vydáno v době, kdy nebyl dán důvodný předpoklad toho, že probíhají kroky k realizaci cíle vyhoštění.

Dále žalobce citoval z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 3. 2014 č. j. 7 Azs 8/2014-20. „*Délka zajištění dle § 124 zákona o pobytu cizinců nesmí přesáhnout dobu přiměřenou vzhledem ke sledovanému cíli, jímž je realizace správního vyhoštění. Harmonogram konkrétních kroků, které správní orgán v řízení o správním vyhoštění cizince činí, je na úvaze správního orgánu, nicméně aby zajištění cizince bylo oprávněné, musí být řízení o vyhoštění vedeno s náležitou pečlivostí, aktivně a svědomitě. Výkon správního uvážení při rozhodování o prodloužení doby zajištění musí nalézt odraz v odůvodnění rozhodnutí, aby mohl soud přezkoumat, zda správní orgán správního uvážení nezneužil či nepřekročil jeho meze. V řízení o žalobě proti rozhodnutí o prodloužení doby zajištění tak soudy ve správním soudnictví hodnotí postup policie v řízení o správním vyhoštění a zkoumají, zda uvážení správního orgánu o prodloužení doby zajištění nevybočuje ze zákonem stanovených mezí, má oporu ve zjištěném skutkovém stavu a není svévolné (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 11. 2011, č. j. 1 As 119/2011 – 39, dostupný na www.nssoud.cz). Odůvodnění rozhodnutí o prodloužení zajištění musí obsahovat především úvahu, jaké kroky směřující k vyhoštění správní orgán dosud učinil a z jakého důvodu nebylo dosud možné vyhoštění realizovat. Předpokladem prodloužení zajištění je také skutečnost, že vyhoštění bude alespoň potenciálně možné (srov. obdobně usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010 - 150, č. 2524/2012 Sb. NSS). Proto musí správní orgán podrobněji uvážit zejména o skutečnostech, které vyšly najevo v průběhu jeho činnosti směřující k vyhoštění cizince a které by mohly zakládat důvodnou obavu, že účelu zajištění nebude možné dosáhnout (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 4. 2013, č. j. 7 As 139/2012 – 59, dostupný na www.nssoud.cz). Správní orgán tedy musí být*

při rozhodování o zajištění či prodloužení doby zajištění veden snahou skutečně vyhoštění realizovat v době, po kterou má být cizinec zajištěn. To však neznamená, že musí přímo provádět výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Zákon o pobytu cizinců (ust. § 124 odst. 1) i Návratová směrnice (čl. 15 odst. 1) výslovně počítají s možností zajistit cizince v době, kdy ještě rozhodnutí o vyhoštění vůbec nebylo vydáno. V takovém případě z povahy věci nemůže být prováděn výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Ze zákona o pobytu cizinců, Návratové směrnice ani jiných pramenů práva přitom nevyplývá, že by tato možnost neměla platit již pro prodloužení doby trvání zajištění. Právní úprava neomezuje prodloužení doby trvání zajištění pouze na případy, kdy je již rozhodnutí o správním vyhoštění vykonatelné.“

Jak je zřejmé z odůvodnění napadeného rozhodnutí, těmto jasně formulovaným požadavkům na kvalitu odůvodnění rozhodnutí o prodloužení zajištění žalovaná v žádném případě nedostála. Ve skutečnosti jedinou zmínkou o průběhu řízení o vyhoštění je to, že se „nepodařilo získat od zastupitelského úřadu doklady žalobce potřebné pro vycestování.“ Žalobce upozorňuje na to, že naprosto totožné tvrzení obsahovalo předchozí rozhodnutí o prodloužení zajištění ze dne 11. 9. 2015.

Během 60 dní, o které bylo zajištění rozhodnutím ze dne 11. 9. 2015 prodlouženo, tedy očividně nedošlo vůbec k žádnému pokroku ani vývoji v průběhu procesu vyhoštění žalobce. Napadené rozhodnutí pak neobsahuje vůbec žádné úvahy, které by tuto zásadní a závažnou skutečnost jakkoliv vysvětlovaly, což je křiklavým porušením požadavků, které na kvalitu rozhodnutí o prodloužení zajištění klade výše zmíněná judikatura Nejvyššího správního soudu.

Přízračné je, že vysvětlit tuto absenci se žalovaný nepokusil ani ve svém vyjádření, ačkoliv by tak samozřejmě nemohl zhojit vady rozhodnutí, a to z jediného důvodu, jímž je faktická absence jakéhokoliv vývoje a neexistující spolupráce zastupitelského úřadu Iráku při vydání potřebných dokladů.

Co se týče tvrzení žalovaného o tom, že od vydání rozhodnutí dne 9. 11. 2015 jsou průběžně realizována vyhoštění a 1. 12. 2015 má dojít k vyhoštění 4 Iráčanů, v první řadě žalobce připomněl, že rozhodnutí lze samozřejmě přezkoumávat pouze k okamžiku jeho vydání a pouze podle skutkové situace k datu vydání a jeho obsahu. Tím pádem události, k nimž došlo po vydání rozhodnutí a jež případně správní orgán nemohl předjímat již ve svém rozhodnutí, jsou pro soudní přezkum napadeného rozhodnutí irelevantní.

Ovšem vzhledem k tomu, že žalovaná předmětným procesem vyhoštění argumentuje, musí žalobce poukázat na to, že se jedná nejen o argument pro toto soudní řízení irelevantní, nýbrž především argument zcela nekorektní a zavádějící. Ve skutečnosti vyhoštění, kterými žalovaná argumentuje a k nimž mělo dojít 1. 12. 2015, se týkají státních příslušníků Iráku, kteří disponovali vlastními cestovními doklady již v době zajištění. U těchto státních příslušníků tedy byla situace diametrálně odlišná, nebylo zapotřebí zajišťovat vydání náhradních cestovních dokladů, a vůbec neexistovala překážka, která v současnosti brání vyhoštění žalobce, tedy nespolečné iráckého zastupitelství při vydání náhradních cestovních dokladů.

Ve skutečnosti tedy to, že i v případě iráckých státních příslušníků, kteří po celou dobu zajištění disponovali cestovními doklady, může dojít k realizaci vyhoštění až po měsících zajištění, ve spojení se zřejmou neochotou či neschopností iráckého zastupitelství vyhotovit náhradní cestovní doklady, spíše podporuje očividnou bezúčelnost zajištění žalobce, a to, že lze důvodně pochybovat o dosažení účelu zajištění.

Součástí **správního spisu** je úřední záznam PČR Krajského ředitelství PČR, Odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 21. 8. 2015, podle něhož dopoledne toho dne hlídky odboru zajistily v oblasti 85. kilometru dálnice D5 ve směru do Spolkové republiky Německo (dále jen „SRN“ nebo „Německo“) žalobce poté, co byl kontrolován spolu s dalšími osobami převáženými v nákladním prostoru vozidla, kdy nebylo prokázáno, že by měl platné oprávnění k pobytu na území ČR.

Žalobce byl poučen o možnosti učinit prohlášení o mezinárodní ochraně ve smyslu § 3a písm. a) bod. 4 a § 3b odst. 1 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů.

V protokole o vyjádření ze dne 8. 9. 2015 žalobce uvedl, že se jmenuje M.A., M... je jméno jeho otce, T... je jméno jeho dědy. Irák opustil 5. 8. 2015. Cestoval sám, nejprve do Turecka. Neví, kde se nachází jeho rodina, když odcházel, byla jeho rodina v Iráku. V Turecku vyhodil cestovní doklad, protože se rozhodl nevrátit se do Iráku a chtěl jet dále do Evropy. Společně s dalšími jedenácti uprchlíky odjel v červenci letošního roku k Bulharským hranicím. Z Bulharska poté pokračoval do Srbska. V Srbsku v Bělehradu nastoupil do auta, ve kterém byl později nalezen Českou policií. Za cestu zaplatil 2000 dolarů. Během cesty byl kontrolován policií v Bulharsku, v Srbsku a v České republice. Cílem jeho cesty bylo Německo.

Žalobce uvedl, že nepožádal o azyl v žádném státě Evropské unie. V ČR o azyl požádat nechce, neboť o něj chce požádat v Německu. Jako důvod přicestování do EU uvedl, že v Evropě je svoboda a může tu žít v bezpečí. Dále uvedl, že v Iráku je ohrožen jeho život, jako život každého, kdo tam bydlí.

Žalobce dále uvedl, že nemá v ČR žádnou adresu, je zde poprvé a nikoho zde nezná. Disponuje finančními prostředky 200 Euro. Z území ČR není ochoten dobrovolně vycestovat zpět do domovského státu. V případě rozhodnutí o povinnosti vycestovat z území, by vycestoval do Německa.

Bylo provedeno daktyloskopování a otisky porovnány v systému Eurodac, kde nebyla nalezena shoda. Toto dokládá výpis z Eurodacu ze dne 8. 9. 2015.

Správní orgán dne 22. 8. 2015 zahájil správní řízení ve věci správního vyhoštění žalobce dle § 119 odst. 1 písm. c) bod první a druhý zákona o pobytu cizinců. Dále je součástí správního spisu závazné stanovisko Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 9. 9. 2015 vydané podle § 120a zák. č. 326/1999 Sb. pro potřeby řízení o správním vyhoštění o tom, že vycestování žalobce je možné. Rozhodnutím žalované ze dne

17. 9. 2015 bylo žalobci uloženo správní vyhoštění na jeden rok podle § 119 odst. 1 písm. c) bod první a druhý zákona o pobytu cizinců.

Dne 10. 9. 2015 žalovaná požádala Ředitelství služby cizinecké policie o provedení úkonů za účelem ověření totožnosti žalobce. Dne 6. 11. 2015 žalovaná žádala Ředitelství služby cizinecké policie o sdělení stavu řízení ve věci zjišťování totožnosti žalobce. Z odpovědi z téhož dne vyplývá, že ověřování totožnosti u cizince stále probíhá.

Ohledně celkové doby zajištění lze shrnout, že 22. 8. 2015 žalovaná rozhodla o zajištění cizince za účelem správního vyhoštění dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců na dobu 30 dnů od okamžiku omezení osobní svobody. Následně bylo dne 17. 9. 2015 rozhodnuto o prodloužení dle § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců o 60 dní tj. celkem na 90 dní. Napadeným rozhodnutím ze dne 9. 11. 2015 pak byla doba zajištění prodloužena o dalších 90 dnů, tedy celkem na 180 dnů.

V žalobou **napadeném rozhodnutí** žalovaná uvedla, že účastník řízení byl 21. 8. 2015 v 08:40 hod. kontrolován hlídkou Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Plzeňského kraje, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, v nákladovém prostoru dodávkového vozidla Mercedes bílé barvy s maďarskou RZ, na dálnici D5 na 85 km směrem do Spolkové republiky Německo. Účastník řízení nebyl schopen prokázat svoji totožnost předložením cestovního dokladu ani oprávněnost svého pobytu na území České republiky. Lustrací v Cizineckém informačním systému nebylo zjištěno, že je účastník řízení oprávněn k pobytu na území České republiky. Na základě této skutečnosti byl účastník řízení 21. 8. 2015 v 9:40 hod zajištěn dle § 27 odst. 2 zákona č. 273/2008 Sb., o policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, Policií České republiky, Krajské ředitelství policie Plzeňského kraje, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort. S účastníkem řízení bylo dne 22. 8. 2015 zahájeno řízení ve věci správního vyhoštění z území členských států Evropské unie podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 zákona o pobytu cizinců - pobyt na území České republiky bez cestovního dokladu, ač k tomu nebyl oprávněn a dle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců - pobyt na území České republiky bez víza, ač k tomu nebyl oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu. Dne 22. 8. 2015 bylo účastníku řízení vydáno rozhodnutí o zajištění dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců a stanovena lhůta zajištění 30 dní od okamžiku omezení osobní svobody, tj. od 21. 8. 2015 od 09:40 hod. V Protokolu o vyjádření účastníka správního řízení sepsaném 8. 9. 2015 účastník řízení potvrdil výše uvedené skutečnosti a dále mimo jiné popsal migrační trasu z Iráku s cílem dostat se do SRN. Na území Evropské unie a Schengenského prostoru vstoupil mimo hraniční přechod v lese ze Srbska do Maďarska za pomoci převaděče. Na území Maďarska nastoupil společně se skupinou ilegálních migrantů na ložnou plochu vozidla, které ho mělo dovézt do SRN. Ve vozidle cestovali až do České republiky, kde byli dne 21. 8. 2015 kontrolováni Policií České republiky. Cestoval bez víza a bez cestovního dokladu. Ohledně adresy pobytu na území České republiky účastník řízení uvedl, že žádnou stálou adresu nemá. Dle jeho vyjádření do protokolu účastníka ve správním řízení uvedl, že má asi 200 eur. Finanční prostředky uvedené účastníkem řízení nepostačí k následnému vycestování. Dále uvedl, že se do Iráku nechce vrátit. Správní orgán vzhledem ke skutečnosti, že účastník řízení není schopen žádným způsobem prokázat svoji totožnost dokladem, zaslal správní orgán dne 10. 9. 2015 na

Ředitelství služby cizinecké policie (dále jen „ŘSCP“) žádost o ověření totožnosti účastníka řízení spolu s dotazníkem pro Zastupitelský úřad Iráku, který vyplnil účastník řízení. Dne 17. 9. 2015 bylo účastníku řízení vydáno rozhodnutí o prodloužení zajištění č. j. KRPP- 136346-29/ČJ-2015-030022, kde byla lhůta zajištění prodloužena o 60 dní. Dne 17. 9. 2015 bylo účastníku řízení pod č. j. KRPP-136346-31/ČJ-2015-030022 vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění z území členských států Evropské unie dle § 119 odst. 1 písm. c) bod 1, 2 zákona o pobytu cizinců na totožnost uvedenou účastníkem řízení. Dne 6. 11. 2015 správní orgán zaslal na ŘSCP žádost o sdělení stavu zjišťování totožnosti cizinců. Dle odpovědi ŘSCP ověřování totožnosti účastníka řízení nadále probíhá.

Ustanovení § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců stanovuje obecné podmínky zajištění, k jednotlivým bodům byl správní orgán veden následujícími úvahami:

Musí se jednat o cizince staršího 15 let - správní orgán nemá pochybnosti o věku účastníka řízení, na první pohled je zjevně starší 15-ti let. Datum narození uvedl cizinec opakovaně při zjišťování totožnosti, při ověřování daktyloskopických otisků prstů a při vyjádření účastníka správního řízení.

Musí být doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo musí být o správním vyhoštění již pravomocně rozhodnuto nebo byl účastníku řízení uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie - Správní orgán konstatuje naplnění této podmínky, kdy účastníku řízení bylo dne 17. 9. 2015 doručeno rozhodnutí o správním vyhoštění z území členských států Evropské unie dle § 119 odst. 1 písm. c) bod 1, 2 zákona o pobytu cizinců.

Správní orgán důsledně zvážil, zda v případě účastníka řízení nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců a došel k názoru, že nepostačuje, protože, ve svém vyjádření ze dne 8. 9. 2015 účastník řízení uvedl, že v České republice nemá žádnou adresu pobytu ani možnost ubytování. Z tohoto důvodu správní orgán nepřistoupil k uložení zvláštního opatření za účelem vycestování cizince z území České republiky dle § 123b odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, kde je cizinci stanovena povinnost oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a pravidelně se osobně hlásit policii ve lhůtě stanovené policií. Ve vyjádření účastníka řízení uvedl, že má finanční hotovost pouze 50 euro a 150 dolarů, jiný majetek v České republice nebo v jiném státě nemá. Z tohoto důvodu správní orgán také nepřistoupil k uložení zvláštního opatření za účelem vycestování cizince z území České republiky dle § 123b odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců a to složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním.

Správní orgán po zhodnocení všech výše uvedených okolností případu dospěl k závěru, že účastník řízení svým jednáním naplnil všechny znaky skutkové podstaty a je dostatečně odůvodněno vydání rozhodnutí o zajištění dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, neboť je nebezpečí, že by účastník řízení mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Případné ztěžování výkonu správního vyhoštění odůvodňuje správní orgán skutečnostmi: Účastník řízení vstoupil na území České republiky, Evropské unie, Schengenského prostoru bez cestovního dokladu a víza. Hranice překročil mimo hraniční přechod s cílem dostat se ilegálně do SRN. Účastník řízení nemá cestovní doklady ani prokázanou totožnost, nemá adresu pobytu ani finanční prostředky. Z území České republiky není schopen vycestovat zpět do domovského státu nebo do státu, kde by měl

povolený pobyt. Chce pokračovat do SRN, kde by mařil výkon rozhodnutí o správním vyhoštění č. j. KRPP-136346-31/ČJ-2015-030022.

K realizaci zvláštního opatření podle § 123b nebo § 123c stanovených v zákoně o pobytu cizinců správní orgán nepřistoupil, protože situace se od zajištění cizince nezměnila a je již popsána výše v tomto rozhodnutí.

Dne 21. 8. 2015 v 9:40 hod účastník řízení zajištěn dle § 27 odst. 2 zákona č. 273/2008 Sb., o policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, Policií České republiky, Krajské ředitelství policie Plzeňského kraje, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort. Dne 22. 8. 2015 správní orgán vydal účastníku řízení rozhodnutí o zajištění podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců č. j. KRPP-136346-10/ČJ-2015-030022. V souladu s ustanovením § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců policie v rozhodnutí o zajištění stanovila dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění cizince. Správní orgán stanovil dobu zajištění na 30 (třicet) dnů tak, aby bylo vycestování uskutečnitelné v době trvání zajištění. Doba zajištění byla stanovena s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění cizince a skutečnosti, že účastník řízení nedisponuje platným cestovním dokladem. Složitost přípravy výkonu správního vyhoštění spočívá ve skutečnosti, že správní orgán bude žádat ŘSCP o přípravu výkonu správního vyhoštění. ŘSCP bude následně žádat Zastupitelský úřad Iráku. Vzhledem ke skutečnosti, že účastník řízení nevlastní platný cestovní doklad, Zastupitelský úřad Iráku, po ověření totožnosti vydá účastníku řízení náhradní cestovní doklad. Do vydání tohoto dokladu nelze výkon správního vyhoštění realizovat. Po ověření a souhlasu zastupitelského úřadu s výkonem správního vyhoštění cizince realizuje ŘSCP správní vyhoštění v souladu s § 128 zákona o pobytu cizinců. Vzhledem k tomu, že se v době stanovené v rozhodnutí č. j. KRPP-136346-10/ČJ-2015-030022 nepodařilo správní vyhoštění realizovat, neboť zastupitelský úřad nestačil vydat účastníku řízení náhradní cestovní doklad a výkon správního vyhoštění nebylo možno vykonat, rozhodl správní orgán podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců o tom, že prodlužuje dobu zajištění o 60 (šedesát) dnů, tj. celkem na 90 (devadesát) dnů od omezení osobní svobody, tj. od 21. 8. 2015 09:40 hod, čj. KRPP-136346-29/ČJ-2015-030022. Dle sdělení ŘSCP ze dne 9. 11. 2015 nadále probíhá ověřování totožnosti účastníka řízení cestou Zastupitelského úřadu Iráku. Vzhledem k tomu, že zastupitelský úřad dosud neověřil totožnost účastníka řízení, nelze správní vyhoštění realizovat v době stanovené v rozhodnutí o prodloužení zajištění č. j. KRPP-136346-29/ČJ-2015-030022, rozhodl správní orgán podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců o tom, že prodlužuje dobu zajištění o 90 (devadesát) dnů, tj. celkem na 180 (stoosmdesát) dnů od omezení osobní svobody. Správní orgán konstatuje, že vydání rozhodnutí o prodloužení doby zajištění je zcela přiměřené důvodům zajištění tak, jak jsou uvedeny výše. Nastanou-li skutečnosti uvedené v § 127 zákona o pobytu cizinců, bude zajištění bezodkladně ukončeno. Správní orgán průběžně po dobu zajištění cizince prověřoval a dále prověřovat bude, zda důvody zajištění trvají.

Správní orgán se zabýval zhodnocením překážek správního vyhoštění, které jsou mu v současnosti známy, a které vyšly v řízení najevo. Tyto překážky správní orgán předběžně posoudil a učinil si úsudek o tom, zda je správní vyhoštění alespoň potenciálně možné. To vše s vědomím, že o zajištění cizince nelze rozhodnout, pokud zákonný účel omezení osobní

svobody cizince nebude pravděpodobně možné uskutečnit. Dle stanoviska Ministerstva vnitra Odboru azylové a migrační politiky č. j. ZS27514 je vycestování možné. Jedinou překážkou, která v současné době brání realizování správního vyhoštění je, že se doposud nepodařilo ŘSCP ověřit totožnost účastníka řízení a zajistit vydání náhradního cestovního dokladu k vycestování. Vzhledem k tomu, že ŘSCP správní orgán informovalo, že ověřování totožnosti a další úkony směřující k realizaci správního vyhoštění stále probíhá, správní orgán dospěl k závěru, že správní vyhoštění je potenciálně možné. Správní orgán se zabýval úvahou, zda existuje reálný předpoklad pro vyhoštění, tak jak to požaduje (mimo jiné) návratová směrnice a jak již judikoval ve svém rozsudku Nejvyšší správní soud a dospěl k závěru, že reálný předpoklad pro vyhoštění existuje.

Jak již vyplývá z předchozích odstavců, je v současnosti správní vyhoštění realizovatelné. Správní orgán bude v době trvání zajištění účastníka řízení průběžně zkoumat, zda trvají důvody zajištění, zda nenastaly důvody pro využití mírnějšího opatření (§ 123b zákona o pobytu cizinců) a zda nenastaly skutečnosti negativně ovlivňující realizovatelnost správního vyhoštění. V takovém případě správní orgán účastníka řízení neprodleně propustí ze zajištění.

Správní orgán se v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu zabýval též otázkou zajištění práva na soudní přezkum rozhodnutí správních orgánů, když NSS v minulosti judikoval, že aby bylo dostatečně zajištěno toto právo, měla by doba zajištění být stanovována v cca měsíčních intervalech (z důvodu možnosti podání žaloby ve správním soudnictví pouze 1× proti každému rozhodnutí o prodloužení zajištění). Správní orgán konstatuje, že citovaný nálezn NSS se vztahoval k již neúčinnému znění zákona o pobytu cizinců a účinná zákonná úprava dostatečně zajišťuje právo účastníka řízení na přezkum tohoto rozhodnutí. Správní orgán konstatuje, že vydání rozhodnutí o zajištění je zcela přiměřené důvodům zajištění tak, jak jsou uvedeny výše. Správní orgán vyhodnotil všechny výše popsané skutečnosti z pohledu, že zajištění účastníka řízení je nejzávažnějším možným opatřením a závažným zásahem do jeho oprávněných zájmů a osobních svobod a porovnal protichůdné zájmy účastníka řízení (osobní svoboda) a České republiky a Evropské unie (aby na území pobývaly jen osoby, které mají oprávnění k pobytu a cizinci bez pobytového oprávnění aby vycestovali z území). Konstatuje k tomu, že zejména s ohledem na skutečnost, že účastník řízení protiprávně vstoupil na území České republiky, nemá cestovní doklady ani jiné doklady, kterými by mohl věrohodně prokázat svojí totožnost, nemá na území žádnou adresu pobytu, nemá žádné podstatné finanční prostředky, které by mu umožnily pobývat na území nebo vycestovat z území, taktéž nejsou správnímu orgánu známy žádné rodinné vazby na území České republiky ani na území Schengenského prostoru, nezbyvá správnímu orgánu, než rozhodnout, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí. Zájem České republiky a Evropské unie v tomto případě zcela jistě převažuje nad oprávněnými zájmy účastníka řízení. Účastník řízení tím, že se správním orgánem nespolupracoval zejména v oblasti zjištění a prokázání jeho skutečné totožnosti, si omezení své osobní svobody spoluzpůsobil. Účastník řízení ve svém vyjádření mimo jiné uvedl, že se nechce vrátit zpět do Iráku a v případě ukončení zajištění odcestuje do SRN, kde by svým pobytem mařil výkon rozhodnutí o správním vyhoštění č. j. KRPP-136346-31/ČJ-2015-030022.

Žalobce byl v závěru napadeného rozhodnutí mj. poučen o možnosti podat žádost o propuštění ze zařízení, o možnosti podat proti tomuto rozhodnutí žalobu, tak jak žalobce učinil, i o možnosti navrhnout v řízení před soudem do 5 dnů ode dne podání žaloby nařízení jednání k projednání věci.

V souladu s § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců bylo ve věci rozhodnuto bez jednání, neboť žalobce ani žalovaná nenavrhli nařízení jednání a soud nepovažuje nařízení jednání k projednání věci za nezbytné.

V souladu s § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

Žaloba není důvodná.

Podle § 124 odst. 1 písm. b) zák. č. 326/1999 Sb. je policie oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění.

Podle § 125 odst. 1 zák. č. 326/1999 Sb. nesmí doba zajištění překročit 180 dnů a počítá se od okamžiku omezení osobní svobody. V případě cizince mladšího 18 let nebo rodiny s nezletilými dětmi nesmí doba zajištění překročit 90 dnů.

Podle § 126 odst. 1 zák. č. 326/1999 Sb. je policie povinna po celou dobu zajištění cizince zkoumat, zda důvody zajištění trvají.

Podle čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod., publikované pod č. 209/1992 Sb. nesmí být nikdo zbaven svobody kromě případů, pokud se tak stane v souladu s řízením stanoveným zákonem - zákonné zatčení nebo jiné zbavení svobody osoby, aby se zabránilo jejímu nepovolenému vstupu na území nebo osoby, proti níž probíhá řízení o vyhoštění nebo vydání.

Soud neshledal porušení zmíněných ustanovení, neboť je zřejmé, že směřují právě na podobné situace, jaká nastala v tomto případě, kdy žalobce vstoupil na území ČR nepovoleným způsobem (bez dokladů a mimo hraniční přechod) a současně správní orgány činí kroky k opatření nových cestovních dokladů pro žalobce a vedou správní řízení o jeho vyhoštění. Zároveň byla doba zajištění rozhodnutím správního orgánu prodloužena tak, aby nepřekročila maximální dobu zajištění stanovenou zákonem a správní orgán zároveň opětovně zkoumal, zda trvají důvody zajištění.

Žalobce v žalobě tvrdil, že je jeho zajištění nezákonné, neboť není dán reálný předpoklad dosažení jeho účelu. Žalobce odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2011, č. j. 7 As 81/2011-98. Nejvyšší správní soud v tomto rozhodnutí konstatuje, že není možné rozhodnout o zajištění cizince, pokud je správnímu orgánu

z dostupných informací zřejmé, že nebudou splněny podmínky pro správní vyhoštění. Dále ovšem Nejvyšší správní soud shrnul, že pokud správní orgán dospěje k závěru, že správní vyhoštění, vycestování nebo předání cizince je alespoň potenciálně možné, je oprávněn rozhodnout o jeho zajištění.

Z dosavadního neúspěchu realizace správního vyhoštění žalobce dovozuje, že není pravděpodobné, že by se ho podařilo vykonat v prodloužené době zajištění. Soud v dané věci nezjistil konkrétní důvody, pro které by vyhoštění nemohlo být reálně možné. Soud má za správnou argumentaci žalované, že hlavní překážkou realizace správního vyhoštění je, že dosud nebyla ověřena totožnost žalobce a v důsledku toho mu dosud nebyl vydán platný cestovní doklad, k čemuž jsou nutné úkony ve spolupráci se státními orgány země původu. Z výše shrnutého obsahu správního spisu dále vyplývá, že tyto úkony byly zahájeny na základě žádosti žalované ze dne 10. 9. 2015, a to prostřednictvím Ředitelství služby cizinecké policie. Ze sdělení Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 6. 11. 2015 vyplývá, že nadále probíhá ověřování totožnosti žalobce. Ze správního spisu je také zřejmé, že rozhodnutím ze dne 17. 9. 2015 bylo žalobci uloženo správní vyhoštění (rozhodnutí nabylo právní moci dne 23. 9. 2015).

Soud, stejně jako žalovaná, tak neshledal odůvodněným tvrzení žalobce, že vyhoštění je fakticky nemožné, a to rovněž s ohledem na závazné stanovisko Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, podle kterého je vycestování žalobce možné. Na základě uvedených skutečností má soud za prokázané, že žalovaná se dostatečně zabývala otázkou, zda je vyhoštění žalobce alespoň potenciálně možné, a dospěla k logickému a správnému závěru, že jedinou překážkou vyhoštění je obstarání nových cestovních dokladů, tedy jde o překážku překonatelnou. Zároveň správní orgán výše zmiňované skutečnosti v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu a s judikaturou Nejvyššího správního soudu (např. rozhodnutí ze dne 20. 3. 2014 č. j. 7 Azs 8/2014 citované žalobcem v replice) v odůvodnění svého rozhodnutí uvádí a soud se neztotožňuje s tvrzením žalobce, že by napadené rozhodnutí bylo nepřezkoumatelné.

Z tabulky předložené soudu jako příloha žaloby, kde v seznamu realizovaných správních vyhoštění za období od 1. 1. 2015 do 30. 9. 2015 nejsou uvedena žádná data pro státní příslušníky Irácké republiky nelze vyvodit jednoznačné závěry, obzvlášť za situace, kdy žalobce nedoložil data o počtu vydaných rozhodnutí o správním vyhoštění. I v takovém případě by ovšem ze statistických dat za minulé období nebylo možné bez dalšího dovodit, že v konkrétním případě žalobce k realizaci správního vyhoštění nemůže dojít.

Zároveň soud upozorňuje, že při svém rozhodování nepřihlíží k tvrzení žalované, že v období po podání žaloby byla realizována správní vyhoštění cizinců se státní příslušností Irácká republika, neboť dle § 75 odst. 1 s. ř. s. soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Žalobce dále odkazuje na rozhodnutí Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 27. 10. 2015 č. j. CPR-38385-3/ČJ-2015-930310-C220 a rozhodnutí Krajského soudu v Brně ze dne 21. 10. 2015 č. j. 33 A 58/2015. K tomu soud uvádí, že správní orgán posuzuje jednotlivé případy individuálně, a že v případě rozhodovaném Ředitelstvím služby cizinecké

policie se nejednalo o státního příslušníka Irácké republiky, ale státního příslušníka Afghánské islámské republiky. Také Krajský soud v Brně v uvedeném případě posuzoval ne zcela srovnatelnou situaci žalobců, navíc soud není vázán právními názory vyjádřenými v rozhodnutích Krajského soudu v Brně.

Žalovaná také dostatečně odůvodnila neuložení mírnějších opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců. Z obsahu rozhodnutí o zajištění žalobce ze dne 22. 8. 2015, z rozhodnutí o prodloužení doby zajištění ze dne 17. 9. 2015 i z rozhodnutí napadeného touto žalobou jasně vyplývá, že žalovaná se zabývala předmětnou otázkou opakovaně. Argumentace v napadeném rozhodnutí tím, že se u žalobce situace od minulého rozhodnutí nezměnila, je podle názoru soudu v souladu se zásadami logiky. Vzhledem k tomu, že žalobce nemá v ČR ani adresu možného pobytu a ani dostatečné finanční prostředky, nepřipadá v úvahu uložení zvláštního opatření ani podle písm. a), ani podle písm. b) § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Ohledně splnění podmínek zajištění soud souhlasí s názorem žalované, že je zde nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. To vyplývá z chování žalobce, který bez cestovního dokladu a bez pobytového oprávnění cestoval na území ČR v úkrytu v nákladním prostoru vozidla, i z jeho pozdějšího vyjádření, kdy uvedl, že svého cestovního dokladu se úmyslně zbavil a že se nechce vrátit do svého domovského státu.

Žalobce namítá, že doba, o kterou je jeho zajištění prodlouženo, je příliš dlouhá a že to má za následek nezákonnost rozhodnutí. Tato námitka není důvodná, neboť účinná právní úprava poskytuje zajištěnému cizinci dostatečnou právní ochranu, když je podle § 129a zákona o pobytu cizinců oprávněn v pravidelných intervalech iniciovat přezkoumání trvání podmínek zajištění formou žádosti o propuštění. Je-li o této žádosti rozhodnuto negativně, je oprávněn podat žalobu ve správním soudnictví, o které je soud povinen rozhodnout ve lhůtě sedmi dnů. O možnosti podat žádost o propuštění byl žalobce v napadeném rozhodnutí poučen. Na rozdíl od dřívějšího způsobu ochrany, kdy řízení ve věcech prostředků ochrany práv cizinců podle § 200o až § 200u zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, v dřívějším znění pravidelně trvala dva a více měsíců, jsou žádosti o propuštění vyřizovány policií v krátkém časovém horizontu (stejně jako případný soudní přezkum) a reálně umožňují zadrženému cizinci bránit se proti trvajícimu zajištění v případech, kdy již nejsou nadále splněny jeho podmínky. Zároveň policie z úřední povinnosti po celou dobu zajištění cizince zkoumá, zda důvody zajištění trvají. Žalobce byl dosud zajištěn po dobu 90 dní, přičemž tato doba byla napadeným rozhodnutím prodloužena o dalších 90 dní. V případě, že budou po celou tuto dobu trvat důvody zajištění žalobce a nebude-li dříve realizováno správní vyhoštění, stanovil správní orgán maximální délku doby zajištění na 180 dní, což je v souladu s § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců.

Ohledně přijatelnosti vyhoštění do Irácké republiky soud uvádí, že správní orgán postupoval správně, když vycházel ze závazného stanoviska Ministerstva vnitra (OAMP), které uvádí, že vycestování cizince je možné. Ostatně sám žalobce v žalobě připouští, že uskupení Islámský stát ovládá pouze část území jeho domovského státu a na zbylé části tedy nadále vykonává faktickou moc vláda Irácké republiky.

Na základě výše uvedeného soud neshledal žalobní námitky důvodnými, a žalobu proto zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

O náhradě **nákladů řízení** bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého by měla nárok na jejich náhradu žalovaná, která měla ve věci plný úspěch. Žalované však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Plzni dne 8. prosince 2015

Mgr. Jana Komínková, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení: Bc. Michaela Karásková